

- פרק טז – מיעוט במשנה** 144
הבבלי דן מה המשנה ממעטת בדבריה (לאפוקי מאי, למעוטי מאי), והירושלמי לא דן בזה.
- פרק יז – החידוש במשנה** 147
הבבלי במקומות רבים מאוד מקשה מה החידוש במשנה ("פשיטא", "מאי קמ"ל", "מאי למימרא") ומיישב ("לא צריכא", "מהו דתימא", "הכא במאי עסקינן"), והירושלמי ממעט בזה.
- פרק יח – כפילות במשנה** 150
כאשר המשנה חוזרת על דינים דומים, הבבלי מבאר מה הצריכותא (בלשון "וצריכא", "הא תנא ליה רישא", או "הא תו למה לי" לגבי כפילות באותה משנה, ו"תנינא חדא זימנא" לגבי כפילות במקומות שונים), והירושלמי ממעט לשאול זאת.
- פרק יט – ייתור במשנה** 161
כאשר המשנה מוסיפה כמה מילים, הבבלי מקשה "למה לי למיתני" או "למה לי למימר", והירושלמי לא מקשה זאת.
- פרק כ – חידוש בתוספת במשנה** 165
כאשר המשנה מוסיפה מילה או דין שכבר כלולים בדבריה דלעיל, הבבלי מקשה "השתא... מיבעיא?" בתמיהה. והירושלמי לא שואל זאת.
- פרק כא – שינוי לשון במשנה** 168
כאשר המשנה נוקטת לשון שונה במקומות שונים, הבבלי שואל על כך (בלשון "מאי שנא הכא ומאי שנא התם" כשמדובר במשניות שונות, ו"פתח בזה וסיים בזה" כשמדובר באותה משנה), והירושלמי לא שואל על כך.
- פרק כב – לשון מיוחדת במשנה** 170
כאשר המשנה נוקטת לשון מיוחדת, הבבלי מקשה מדוע לא נקטה לשון פשוטה (בלשון "וליתני"), והירושלמי אינו מקשה זאת.
- פרק כג – מניין במשנה** 172
כאשר המשנה נוקטת מספר, הבבלי מקשה מה בא להשמיענו. והירושלמי כמעט ואינו מקשה זו.
- פרק כד – סדר המשנה** 173
הבבלי דן על סדר הבבות במשנה, והירושלמי לא דן בזה.
- פרק כה – סדר המסכתות** 175
הבבלי דן בסיבה לסדר המסכתות (כאשר סדר זה לכאורה לא מובן), והירושלמי לא דן בזה.
- פרק כו – מקום המשנה** 176
הבבלי שואל בכמה מקומות לאיזה דין (שהוזכר במקום אחר) מתייחס התנא (מאי תנא דקתני, תנא היכא קאי), והירושלמי לא שואל זאת.